

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Y. M.**, zastoupeného Mgr. Bc. Radimem Hanke, advokátem, se sídlem Masarykova 1250/50, Lysá nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-171/LE-LE05-LE05-2012 ze dne 4. 9. 2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 1 Az 17/2012 - 49 ze dne 4. 3. 2013,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Radimu Hanke, advokátovi, se sídlem Masarykova 1250/50, Lysá nad Labem, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 9417 Kč, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Svou včasnou kasační stížností ze dne 18. března 2013, doplněnou podáním ze dne 24. června 2013, žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. září 2012, č. j. OAM-171/LE-LE05-LE05-2012. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

[2] Městský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Napadeným rozhodnutím bylo zastaveno v pořadí již čtvrté řízení o udělení mezinárodní ochrany iniciované stěžovatelem. Důvodem jeho poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo údajné vydírání mafií, jemuž měl být

stěžovatel v zemi původu vystaven. Stěžovatel poukazoval na to, že má v České republice práci a stabilní sociální vazby, a zároveň výslovně uvedl, že o azyl žádá ze stejného důvodu jako při žádosti předchozí. Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být udělena mezinárodní ochrana.

[3] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdil, že jeho kasační stížnost je přijatelná podle § 104a s. ř. s., neboť přesahuje jeho vlastní zájmy tím, že městský soud hrubě pochybil při výkladu práva, čímž mohlo dojít k zásahu do hmotněprávního postavení stěžovatele. K jednotlivým důvodům kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že žalovaný zastavil řízení neoprávněně, protože v předchozím řízení blíže nezkoumal žalobcem uvedený důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle názoru stěžovatele žalovaný neprovedl z vlastní iniciativy dostatečné zjištění skutkového stavu a neověřil tak, zda se žalobcova tvrzení týkají nových skutečností či nikoli. Stěžovatel vytýkal městskému soudu kromě neodstranění vad předchozího správního řízení také nedostatečné odůvodnění rozsudku, nezohlednění možné změny situace v zemi původu stěžovatele a nerespektování zásady *non-refoulement*.

[4] K podané kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který kromě toho, že setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, odkázal na rozhodnutí městského soudu, které zákonnost a správnost postupu žalovaného plně potvrzuje. Žalovaný poukázal také na to, že napadeným rozhodnutím zastavil v pořadí již čtvrtou stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[6] Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] V usnesení ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, vymezil Nejvyšší správní soud neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ takto: *„Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu.“* Stěžovatel naproti tomu pouze tvrdí, že pochybení městského soudu mohlo vést k odlišnému rozhodnutí, než jaké by bylo vydáno v případě bezchybného postupu městského soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že jeho případ svou významností přesahuje jeho vlastní zájmy. Pouhé stěžovatelovo

subjektivní přesvědčení o pochybení městského soudu pak nemůže být důvodem přijatelnosti jeho kasační stížnosti. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. května 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, „případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.“ Kasační stížnost žádná taková zásadní pochybení systémového charakteru nenamítala a Nejvyšší správní soud je také v napadeném rozsudku městského soudu neshledal.

[8] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti nezjistil, proto kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 6 Azs 12/2013 - 13, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Bc. Radim Hanke, advokát, se sídlem Masarykova 1250/50, Lysá nad Labem. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za dva úkony právní služby [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání ve věci samé, zde konkrétně doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 6. 2013, podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu] po 3100 Kč za jeden úkon a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 6800 Kč. Ustanovený zástupce dále žádal Nejvyšší správní soud o přiznání náhrady cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu a náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem dne 11. 6. 2013 z Lysé nad Labem do Vazební věznice Praha - Pankrác a zpět (168 km) za účelem porady s klientem. Nahlédnutím do mapy však Nejvyšší správní soud zjistil, že délka trasy z Lysé nad Labem do Vazební věznice Praha - Pankrác činí pouze 46 km, a protože ustanovený zástupce doložil pouze jednu poradu s klientem, zástupcem uplatňovaná náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, se tak snižuje na 331,2 Kč (tj. 2 x 46 km x 3,6 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle § 4 písm. a) vyhlášky č. 472/2012 Sb. se snižuje na 251,85 Kč (tj. 2 x 46 km x 7,5 l/100 km x 36,5 Kč/l). Náhrada za promeškaný čas strávený cestou v délce 4 půlhodin činí podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu 400 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznaná částka z odměn za zastupování a z cestovních náhrad zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 21 % z částky 7783,05 Kč, tedy o 1634,44 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému zástupci uplatňovanou náhradu hotového výdaje za konverzi dokumentu pro účely provedení porady s klientem, neboť ustanovený zástupce nedoložil povahu ani

okolnosti užití tohoto dokumentu, a tak neprokázal účelnost vynaložených nákladů na jeho konverzi. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 9417 Kč coby odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu